

Menekşe Toprak

Ağıtın Sonu

—
2015
Duygu Asena
Roman Ödülü
—

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

DK
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Menekşe Toprak, A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. Berlin ve İstanbul'da yaşayıp yazıyor, ayrıca edebiyat çevirmenliği ve radyo gazeteciliği yapıyor. Edebiyata öykü yazarak başlayan yazarın eserleri Almanca, Fransızca, İngilizce, İtalyanca ve Sırpçaya çevrildi. *Ağıtın Sonu* adlı romanı 2015 yılında Duygu Asena Roman Ödülü'ne, *Arı Fısıltıları* romanı ise 2019-Ankara Üniversitesi Roman Ödülü'ne değer görüldü. Yazar son olarak *Dejavu* adlı roman projesiyle Berlin Kültür Senatörlüğü'nün 2021 edebiyat bur-sunu kazandı. Eserleri: *Valizdeki Mektup* (öykü) *Hangi Dildedir Aşk* (öykü), *Temmuz Çocukları* (roman), *Arı Fısıltıları* (roman), *Dejavu* (roman).

www.meneksetoprak.com @MenekseToprak

DOĐAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Dejavu

Temmuz Çocukları

AĞITIN SONU

Yazan: Menekşe Toprak

Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2023 Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İlk baskı / İletişim Yayınları, 2014

Dođan Kitap'ta 1. baskı / Haziran 2023 / ISBN 978-625-6417-94-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ay-Han Matbaası

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44871

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ağıtın Sonu

Menekşe Toprak

I

Dünyanın kuruluş dönemlerine, biçimin kökenine ve tanrıların doğuşuna ait şiirleri andırıyordu bu manzara. Aschenbach gözleri kapalı, gönlünde başlayan bu şarkıyı dinliyor, yine buradan memnun olduğunu, ayrılmak istemediğini düşünüyordu.

- Thomas Mann, *Venedik'te Ölüm*

Ne olduysa lodos yüzünden oldu diye düşündü çok sonradan. Eğer o fırtınada adada takılıp kalmasam, bu şehri bir yabancı gibi seyredip geçer, hayata bildiğim yoldan devam ederdim. Ama öyle olmadı. Çoğu insanda bir ev özlemi uyandırabilecek fırtınada kendini alabildiğine özgürleşmiş hissetti. Belki de hep bir gizemi barındırdığını zannettiği kavramlarla ilk kez yüz yüze gelmesindendi. Ne de olsa bir kara kentinde doğmuş, kara kentlerinde yaşamıştı ve ne zaman lodos, poyraz, lumbuz, dalgakıran gibi, denize dair sözcükler çalınsa kulağına, gizemli ama bir o kadar da uzak yaşamların kapılarını araladığı duygusuna kapılırdı. Bu şehre dair sözcüklerdi bunlar ve o sözcüklerin asıl sahibi olup onları tenlerinde hissederek yaşayan insanların arasındaydı o gün.

İskelenin bekleme salonunun girişinde dikilmiş, vapurun kalkmasını bekleyen diğer yolcuları izliyordu. Çoğu bildikleri bir şey tasdik edilmiş gibi kızmış ama şaşırılmamışlardı. Ya cep telefonlarına sarılmış, tıpkı yanı başındaki kıvrıkcık saçlı genç kadının yaptığı gibi o akşam şehre gelemeyeceklerini anlatıyorlardı telefonun diğer ucundakilere ya da kendilerini dışarıya atıp rüzgârın saltolarına karşı koymaya çalışarak seri adımlarla adanın sırtlarındaki ara sokaklara dalıyorlardı. Ama ne yapacaklarını bilemeyen yabancılar da vardı: Lodosun sorumlusunu bulmuşlar gibi etrafını sardıkları iskele görevlisini sıkıştıranlar, çaresizce birbirlerine bakınanlar, diğer bazı yolculara bir şeyler soranlar... Onları izliyor, aralarına karışmıyor. Sanki birileri ani bir oyun başlatmış

da katılımcıların oyununun kurallarına nasıl karşı çıktıklarına tanıklık ediyor, dışarıdan bakmanın sorumsuzluğuyla eğleniyordu. Neden sonra, Amerikalı yaşlı çift, Jill ve Thomas gözüne takıldı. Karı koca titrek ve tedirgin ellerle birbirlerine kenetlenerek salonun ortasında dikilmiş, yardım dilercesine etraflarına bakınırlarken bütünüyle yaşlanmış göründüler gözüne. “Beni arıyor, yardım istiyorlar” diye düşündü. Aldırmadı. Yaşlı kadının başı tam eşiğinde dikildiği iskelenin kapısına doğru dönüyordu ki dışarı attı kendini.

Koyu bulutlar hızla üst üste binerek yer değiştiriyor, rüzgâr ıslık çalıyordu. Tenteler gıcırıyor, kepenkler kütürdüyor, ortalıkta kâğıt, gazete parçaları uçuşuyordu. Birkaç saat önce, dans ederken bir bacağına diğer bacağına önüne kırdığı an donup kalmış ince bilekli, zarif bir kadına benzettiği lokantanın önündeki limon ağacı, gizli bir el tarafından gövdesinden kavranmış silkeleniyor, diğer bir gizli el tarafından acımasızca saçlarından çekiştiriliyordu.

Yüzünde çırpınan saçlarını geriye doğru itmeye çalışırken bir yandan da sırt çantasının askısını omzuna yerleştirdi, uzun hırkasının düğmelerini ilikledi önden. Yürüdü, lokantanın önündeki plastik sandalyeleri ve masaları toplayan iki adamın etrafında dolandı, kıyı boyu uzayan dar ve uzun çardağın altına geçti. Çardağın diplerine birkaç kedi sinmişti, topak topak. Ama koyu deniz öfkeyle çalkalanıyor, heybetli su dilleri art arda yükselip beyaz köpüklerini kıyıya savuruyor, kedilere rahat vereceğe benzemiyordu. Derin derin nefes aldı. Ciğerlerine dolan nemli havayı dışarı atarken hep biraz daha, bir adım daha temizlenip ferahlandığını hissetti. Hafiflik denilen şey bu mu? Hem zamanın sınırlılığını bilmek hem de anın sonsuzluğunda durmak... Sadece bir gecelik ömrü kalmış olsa, an denilen şey uzar mı? Belki de sonsuz yaşayacağını zannettiği için gelecek korkusuyla bu kadar boğuşuyor insan. Oysa hayatı pekâlâ hafife almak mümkün! Ba-

şına gelenleri bir felaket değil de yeni bir yol olarak algılayabilmek mümkün! Yaşamın başka mecralara akabileceğine inanmak, her şeyi yeniden, sıfırdan başlamanın çekiciliğine kapılabilmek de mümkün. Hatta hiçbir şey düşünmeden sadece anı yaşamak, şimdiki gibi, bakmak, izlemek, boş vermek... Mümkün! Sanki lodosun neler yapabileceğini bildiğinden beri bütün kaygıları sıfırlanmış. Haftalardır bazen boğazına gelip dayanan, adeta bir kütüğün sıkıştırmasına benzettiği o düğüm, o süreğen bungunluk yok şimdi. Rüzgâr önüne çıkan her şeyi sarsıp silkelerken sanki o kütüğü de söküp atmış yerinden.

Önce fırtınanın bir parçasıymış gibi boğuk ve isimsiz uğuldayan, sonra yavaş yavaş belirginleşip köpek havlamalarına dönüşen sesleri ayırt ettiğinde, karaya doğru çevirdi başını. Bakımsız tüyleri rüzgârda çırpınan iki köpek, altında durduğu çardağa doğru koşuyor, arkalarında bir adam, "Dur oğlum!" diye bağıriyordu. Yaklaştıkça adamın yüzü çıktı ortaya. Kara gözleri, simetrik yüzü, etli dudaklarının üzerindeki tüyler, buğday rengi teni... Hem çok tanıdık hem çok güzel hem de belki bu güzelliği yüzünden bir o kadar da ulaşılmaz. Ama eğer o yüzdeki tebessümü, sıcacık bakışları yakalamasa, muhtemel ki bu lodoslu günü farklı, belki neşeli bir yaşanmışlık olarak kısacık cümlelerle ana-caktı. İlginç bir gündü diyecekti. Adaya giderken Amerikalı yaşlı bir çiftle tanıştım. Bir süre onlarla, sonra tek başıma adayı dolaştım. Ilık bir rüzgâr esti, derken sertleşip güremeye başladı. Adada mahsur kalmıştım, açtım, bir lokanta, sonra bir otel aramam gerekiyordu ama ben halimden memnun, hatta mutluydum. Herkes rüzgârdan kaçmaya çalışırken, genç bir adam köpeklerle oynuyordu. Adam yakışıklıydı, belki de bu yüzden yapıp ettiklerinin çok fazla farkındaydı; gözleniyor ve beğeniliyor olmaktan memnundu. Sokak köpekleriyle oynarken *Kurtlarla Dans Eden Adam* rolündeydi sanki. Oysa böylesi erkek kahraman rolleri fazlaca klişe, fazlaca çocuksuydu.

Ama ne adamı itici buldu ne de hızla kendisine doğru koşan köpeklerden korktu. Halbuki yıllar yılı yenmeye çalıştığı ama hiçbir zaman tam içinden atamadığı korkulardan biri de köpek korkusuydu. Çocukluk yıllarında, kimi uyuz köpekleri saymazsa, çete halinde dolaşan, sokak başlarını tutan, karanlık köşelerden, bahçe çitlerinin ardından aniden öne doğru fırlayıp korkunç kemirici dişleriyle köpüre köpüre havlayan her köpek tehditkâr, kan emiciydi çünkü. Yıllar içinde evcil köpeklere alışa alışa bu korkuyu az buçuk yendiğini zannetse de, yine de ani bir köpek havlaması yüreğini titretmeye yetiyordu.

Bu kez korkmadı, hayır. Köpekler etrafında dolanmaya, başlarını uzatıp tam dokunmadan nemli burunlarıyla eteğini koklamaya başladıklarında belki tedirgindi biraz. Köpeklerin yer yer dökülmüş tüylerinin arasındaki derileri yamaya benziyor, derilerde kabuk bağlamış yara izleri bu yamayı daha da görünür kılıyordu. Adam, karışık, kıvrıkcık saçları ve kirli sakalıyla serseri görünümünde olsa da köpeklerin sahibi olamayacak kadar temiz giyinmişti. Üzerindeki düz lacivert yağmurluğu, bej keten pantolonu, koyu spor ayakkabısıyla okumuş yazmış orta sınıf berduşlarını andırıyordu. “Sokak köpekleri değil mi bunlar?”

Rüzgârın vınlamasını bastırmaya çalışırken adeta bağırarak konuşmuştu.

“Adamızın köpekleri.”

“Siz burada mı yaşıyorsunuz?”

“Sayılır, şimdilik. Ama şehirde de oluyorum” dedi adam. Yaklaştı, eğildi, başını neredeyse bacağına sürtecek olan açık renkli köpeğin boynunu okşadı, sonra hafif dışarı fırlamış kaburga kemiğinden iterek uzaklaştırmaya çalıştı hayvanı. “Hadi oğlum, gidin buradan artık!” Doğruldu, “Siz şehirden geliyorsunuz sanırım...” dedi.

“Evet.”

Evet, ben oralıyım, şehirden geliyorum diyebilmek nasıl da

cazip şimdi. Neresi sahi şehir? Hınca hınç Beyoğlu, Bahar'ın oturduğu Kadıköy, en iyi bildiği havaalanı çevresi... Geçen yıla kadar ara ara yeni ürünlerin tanıtımı ya da bir toplantı için şehre geldiğinde, şirketin şubesine yakın, havaalanı çevresindeki bir otelde kalırdı. Bir iki günlüğüne geldiği için şehrin başka bir noktasını görmeden yeniden uçağa binip geri dönerdi. Böyle olduğu için de her yıl biraz daha genişlemiş, bir gökdelenen bir diğerine biraz daha yükselmiş olan o mahalle, gözüne tek başına bir kent gibi görünürdü. Adeta bu şehirle hiç ilgisi olmayan, denizden ve tarihten uzak alelade bir kara kenti.

Kaç zaman sonra kalkar vapurlar? Adada mahsur kalan yabancılar akşam nereye gider, nerede konaklar? Belki önemli ama sırf konuşmak için aklında bu sorular var. Ama çardağın biraz ötesinde, üzerine şeffaf bir yağmurluk geçirmiş, ufak cüssesi her an rüzgâra kapılıp uçacakmış gibi dolanan bir çocuğun bakışlarını üzerinden ayırmadığını fark ettiğinde sormak istedikleri anlamsızlaştı. Çocuk yağmurluğun altında, tam göğsünün üzerinde "Kırlangıç Otel. Temiz ve Uygun Fiyatlar" yazılı bir pankart taşıyordu. Derken yağmurluğun üzerine damlalar düşmeye, minik su yolları açarak dağılmaya başladı. Fırtına hızını kesmişti, çardağın tavanında yağmurun tıptırtısı duyuluyordu.

"Eh belliydi" dedi adam, iyice yaklaştı, saçağın diplerine doğru sokuldu. "Siz" diyerek söze başlamıştı ki arkasını döndü. "Kerem!" diye bağıırıyordu bir ses. "Kerem, neredesin be oğlum?"

Uzun sarı saçlı genç bir adam ve iki kadın, yağmurun bastırmasıyla çalışmalarını biraz daha hızlandıran iki adamın berisinde dikilmiş, çardağa doğru bakıyorlardı. Kadınlardan biri kısa boylu, yuvarlak yüzlü. Tam seçemese de onun, üzerine dikilmiş dikkatli bakışlarını hissetti. Diğer kız ise kapüşonun altından her iki yandan dışarı çıkmış saçlarını sarışın oğlanın omzuna sürtüyor, çevresinden ve olup bitenlerden uzak, kendisiyle meşgul bir halde duruyordu. Köpekler şimdi de üçlünün çevresini sarmıştı.

Kerem, gönülsüzce arkadaşlarına yönelirken başına montunun kapüşonunu geçirdi, “Asıl siz neredesiniz?” diyerek çıktı. Hızla arkadaşlarını yanaklarından öptü. Diğer ikisini nasıl öptüyse, ufak tefek kıızı da öyle öptü: Arkadaşça, el vermeden, iki yanaktan. Demek kız sevgilisi değildi. Sarı saçlı adam, “Ya oğlum biraz rahat dur be!” diye çıktı. Adamın bunu köpeklerden birine mi yoksa Kerem’e mi söylediğini anlayamadı. Şimdi hep beraber gülüyorlardı. Sırtı ona dönük olan Kerem yer değiştirdiğinde, aydınlık gülüşü ortaya çıktı. Düzgün dişleri bir reklam filmini hatırlatıyordu. Bembeyaz, sağlıklı dişleriyle yeşil bir elmayı ısırarak bir kadının ana sütünden yeni ayrılmış gibi duran taptaze ağzını. Bol spor yapmış, iyi beslenmiş erkeklere has dimdik duruşu, uzun kemikli yapısı, gülerken boynunda inip kalcan âdemelması... Adeta ince bir dere yatağından akar gibi göğsünden başlayıp karnına doğru akan o kıskırtıcı cızırtıyı duydu. Karnını, evet evet, karnının gövdesinin tam neresinde olduğunu bildi, sadece onu da değil, kalbinin nasıl kanı damarlara pompaladığını hissetti. Gövde yerinden kıpırdamazken içindeki sıvılar dörtlüyle koşturuyorlardı. Ufak tefek kızın kendisinden yana baktığını fark ettiğinde, denize doğru çevirdi başını. Her iki eliyle hırkasını öne doğru çekiştirip gövdesine tutunurcasına kollarını sıkıca göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Sesleri uzaklaşıyordu şimdi. Geriye döndüğünde dört arkadaş iskenenin karşısındaki lokantaya doğru yürüyordu. Sarışın adam sevgilisinin beline sarılmış, kız başını adamın göğsüne gömmüştü; kız öyle nazlı ve narin yürüyordu ki... Bir kadın sesi boğuluyordu fırtınanın uğultusunda: “Ya başka bir yöntem denemeliyiz. Daha vurucu, daha çarpıcı, anlıyor musunuz?” Ufak tefek kız olmalıydı bu. Kız ellerini kollarını çok fazla oynatıyordu, uğruna vurucu yöntemler bulunması gerektiğine inandığı konu her neydiyse, belli ki kendini buna herkesten daha fazla adamıştı. Kıskançlık mıydı şu hissettiği? Utanç gibi bir şey belki.

Utanç, dışarı atılma, aidiyetsizlik, bir gruba bağlı olmamanın burukluğu... Kerem'in başı bir an arkaya doğru döndüğünde, eli çoktandır unuttuğu, kendisini de şaşırtan bir hareket yaptı, burnuna gitti. Demek hafıza unutmamıştı; o tümsek sanki yıllar önce düzeltilmemiş gibi arada bir gelip eski yerine kuruluyor, gövdeden koparılmış herhangi bir uzvun kendini hissettirmesi gibi varlığını koruyordu. Elinin altındaki burnu güzel ve yerli yerindeydi ama eski tümsek aklıdaydı. Yaşı da aklıdaydı. Üç ay sonra otuz yedi olacaktı ve kaç haftadır alnında beliren o iki çizgi biraz daha derinleşerek çatallaşıyordu şimdi.

Masaları beyaz örtülerle kaplı lokantada ıslak elbisenin, yünün, insan nefesinin sıcakla buluşmuş ama henüz tam iç içe geçip hemhal olmamış kokusu... Kaygan bej fayanslarda ıslak ayak izleri, çiğ bir sarı ışığın altında yer arayan, ellerini ovuşturan insan gölgeleri, koşuşturan garsonlar... Yağmurlu bir akşam, şehirlerarası bir otobüsün arka koltuğunda uyuyakalmış da otobüsün önünde mola verdiği bir esnaf lokantasına son anda giren bir yolcu gibiydi. Uzun uzun bekletilmiş zeytinyağlı yeşil fasulyenin, musakkanın, beyaz somun ekmeğinin, masa masa dağıtılan bekletilmiş çayın kokusu eksik sadece. Ama iskelede yüzlerine aşına olduğu yolcuları görüyordu: İşte telefonda konuşmasına tanık olduğu kıvrıkcık saçlı kız, zavallı iskele görevlisini sıkıştıran iki orta yaşlı kadın, iki küçük çocuklu genç anne... Kaderlerine razı olmuş, rahatlayıp gevşemişti hepsi de. Ve Kerem'le arkadaşları! Dörtlü, lokantayı ikiye bölen bir sütunun dibindeki masaya yerleşmiş, müdavimi oldukları bir mekânda oturuyorlarmış gibi rahat görünüyorlardı.

Yağmurdan ıslanmış alnını kurularken akli Keremlerin masasında, çok eski bir tedirginlikle etrafına bakındı. Her an havaya kalkmasını beklediği bir el, buyur eden bir göz işareti, bir gülümseme... Karanlık bir köşede, duvara monte edilmiş televizyonun

gürültüsü eşliğinde uğuldayan bir kantin gelir gibi oldu gözlerinin önüne. Baş başa vermiş, fısır fısır konuşan, göz göze geldiğinde bakışlarını kaçırarak yüzler, sırtı dönük gruplar ve kendi on yedi on sekiz yaşındaki tedirgin yürüyüşü... Ağzı kupkuru, sırtına yapışan nemli hırkanın ve koltukaltındaki terin kokusu...

Keremlere pek de uzak olmayan, dar bir masayı gözüne kestirmişti ki pencere kenarında oturan Thomas ve Jill'e kaydı bakışları. Thomas, karısının yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek masalarına davet ediyordu onu.

Oturur oturmaz üzerindeki ıslak hırkayı çıkardı, kısa kollu elbisesinin altından koluna doğru aşağı sarkmış sutyeninini askılığına düzeltti. Şimdi rahatlamıştı. Thomas'ın bardağına koyduğu rakıyı yudumlarken –Thomas sek rakı, Jill ise kırmızı şarap içiyordu– tatlı bir gevşeklik çöktü üzerine. Oturduğu yerden Kerem'in sırtını, konuşurken ikide bir başını yanında oturan sarışın arkadaşına çevirişini, elinin, kolunun kıpırdayışını görüyordu. Bir ara ufak tefek kız, masalarından yana baktığında Kerem de arkaya çevirdi başını; gözleriyle tek tek etrafı taradı önce, göz göze geldiklerinde aradığını bulmuşçasına durdu, gülümsedi, sonra her an geri dönecekmiş gibi bir elini sarışın adamın oturduğu sandalyenin arkalığına atıp arkadaşlarına katıldı yeniden.

Yemeyi, içkiyi ve muhabbeti seven Thomas, hani Amerikalı değil de bu toprakların adamı olsa, rakının üzerine bir de bir İstanbul şarkısı tutturabilecek türden neşeli bir ihtiyardı. Bu neşesi sanki hem çenesini hem de saçlarını diri tutmuştu, kırışık tenine, pörsümüş derisine rağmen bembeyaz saçları gür, pırl pırlıydı. Sıkılmış ve yorulmuş benzeyen karısı ise gençliğinde belli ki çok spor yapmış, buruşuk gerdanı ilerlemiş yaşına rağmen uzun, dinç bir kadın. Amerikan İngilizcesinin bazen dilde dolanıp gevelenir gibi bir tınıyla dökülen kimi sözcüklerini anlamakta zorlansa da ikiliyi dinliyordu. Yine de bir gözü sürekli karşı masadakilerde, aklının bir köşesinde ise çoktandır anmadığı, yüzlerini unuttuğu

isimler, eski fakülte koridorları, derslikler... O zamanlar her şeyi nasıl da ciddiye alır, uzak yakın, kötücül bir bakışı önemser, hep-sine ayrı ayrı büyük anlamlar yüklerdi. Koray'ın bakışlarını yakaladığı gün mesela. İstatistik dersinde iki kişiyle birlikte kaç almıştı o gün, yetmiş beş, seksen? O yıllarda öfkesini dışarı taşımanın, hayır aslında öfkeyi dindirmenin ya da ehlileştirmenin tek yolu iyi bir öğrenci olmaktan geçiyordu. Ama İngilizce hazırlıktan birinci sınıfın ikinci sömestrine kadar güvendiği ya da başkalarının güvendiği zekâsı –aslında gerçekte zekânın ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, hatta, her ne kadar duymaya, okuldaki notlarıyla bunu kanıtlamaya alışkın olsa da zeki olup olmadığından hiç emin değildi– ne kadar çalışırsa çalışsın çoğunluğu kolej ya da Anadolu lisesi çıkışlı diğer öğrencilerin yanında sönük kalmıştı. Derslerin İngilizce okutulmasından mıydı, yabancı bir şehirde oluşundan mı yoksa aslında zekâ dedikleri şeyin içinde büyüdüğü mahallenin sınırlarını aşamamasından mıydı, tam bilmiyordu ama o bir buçuk yıl tikanıp kalmış, şeytanı bir türlü devreye girememişti. Sonra bir şey olmuş, istatistik dersinde aldığı o ilk yüksek notla ona ihanet eden aklının inadı kırılmıştı. Gel gör ki derslerdeki başarısı hayatın geri kalanına hükmedemiyordu. Evet, o yıl Koray'ın bakışlarıyla karşılaşırdı sık sık ama bu bakışlar dersliklerin dışına çıktıklarında uzaklaşır, ulaşılmaz olurlardı. Belki tanıştıklarını imleyen bir selam, o kadar. Koray, Selda, Cenk, aynı evi paylaşan kumral ve sarışın iki kız... Onlar bir gruptu, sınıf dışına çıktıklarında sadece bakışları değil, sanki dilleri, aynı olması beklenen geleceklere de değişirdi. Markalı, pahalı kotları, dinledikleri müzikleri, yazdan kalma bronz tenleri, doğallıkla öpüştüklere sevgilileri, kimilerinin daha o yaşta hayata doymuş, uzak bakışları... Önlerinden geçerken tedirginliği artar, kıpkırmızı kesilirdi. Üzerindeki elbiseler süner, havı dökülmüş kazağına olan nefreti büyür, elini kolunu nereye koyacağını bilemezdi. Koray'la yüz yüze gelmeye görsün, eli burnundaki tümseğe gi-

derdi. Meryem'in, saçmalama senin burnunda hiçbir sorun yok, yandan bakınca birazcık tümsekli, deyişi de avutmazdı onu hiçbir zaman. Meryem'e doğru yürürken her şeyin suçlusunun o olduğuna karar verir, ilk günden yakama yapıştı bir sülük gibi, derdi kendi kendine. Yine de Meryem'in fakültede olmadığı zamanlarda hangi masaya gideceğini, kimle, neyi, nasıl paylaşacağını bilemezdi. Kantinin en karanlık köşesinde hep bir arada olan ve hep çok sessiz konuşan dernek üyelerinin kitaplarını, bildirimlerini göz ucuyla izler ama içlerinden biri yanlarına yaklaşmasın, hemen köşe bucak kaçırdı ondan. Arada bir selamlaştıkları, ders notlarını paylaştıkları, şimdi pek azının adını hatırladığı, Anadolu'nun kim bilir hangi köşesinden gelmiş gençlerle konuşturlardı. Onlar da uzaktan bakanların gözünde bir grup gibi mi görünürlerdi? Zayıfça biri Meryem'le, en az on sekizinde olmasına rağmen yüzü ergenlik sivilceleriyle dolu Seyit ise onunla ilgilenirdi. Ama sinirlenirdi bu ilgiye. Yüzü ekşir, bakışları Koray'ı arardı. Meryem ise hep birlikte gezen, Doğu'dan geldiklerini bildikleri üç delikanlıdan Cihan'a takmıştı kafayı ama belli etmemeye çalışırdı. Oğlan esmer, uzun boyluydu. Kendine güvenen bir havası vardı. Meryem onların zaman zaman kendi dillerinde konuşmalarına takılır, "Ne konuşuyor bunlar ya?" diye söylenirdi. Rengi solar, kırgın bakışları şüpheyle dalgalanırdı Meryem'in. Sanki Türkçe bilmiyorlarmış gibi de, diyerek devam ederdi söylenmeye. "Bize ne canım, ne konuşturlarsa konuşsunlar!" derdi Meryem'e. Ama, onların sarışın bir kızın gözlerinin ve bacaklarının güzelliğinden bahsettiklerini ya da diğer bir gün oğlanlardan birinin babasının yine harçlığını göndermediği için yolsuz kalıp okul harcını ödeyemediğini, Cihan'ın ise okuduğu bölümden, iktisat derslerinden nefret ettiğini söylemezdi. Zaten Meryem de onların dilini anladığını bilmezdi. Hoş, o gençlerle bu dilde konuşmaya kalkışsa yolda kalırdı; hiç konuşmadığı bir dili daha çok tınısından tanır, bölük pörçük sözcüklerini anlardı çünkü.

Ertesi gün ayrılacak buradan. Kız öğrenci yurduna alındığına dair belge elinde. Veda edercesine bakıyor mahalleye, sadece oraya değil, dört yüz kilometre uzaklıktaki amca evine ve çocukluğuna da veda ediyor. Bundan böyle belki sadece misafir olarak gelecek buraya. Ülkenin İngilizce eğitim veren en iyi üniversitelerinden birini sanki zekâsı ve çalışkanlığıyla kazanmamış da, başkalarının kendisine bahşedilmiş bir şeyi sesini çıkarırsa hemen yitireceği duygusunu da yaşamayacak artık. Salona serilen yer yatağına herkesten sonra girmeyecek, sabahları herkesten önce ayağa kalkmayacak, sessizce evin işlerine yardım etmeyecek, sessizce çıkmayacak evden ve aynı sessizlikle geri dönmeyecek bundan böyle bu eve.

Fatma yıllar sonra ülkesine geri döner. Döndüğü yer çocukluğunun uzak kenti İstanbul'dur. Kayıp parçalarını burada bulabilecek mi? Yarım kalan aşkları tamamlaması, çocukluğun soğuk ülkesinde elini bırakıp giden annesine sığınması mümkün müdür? Fatma yeni bir yaşama doğru yol alırken başka kentlerin parçalarını başka denizlerin sularıyla birleştirecek. Belki de ağıtın sonu hiç gelmeyecek.

